

[Actualizado] Archivan el caso de Adrià Carrasco, que vuelve a casa después de tres años de exilio

LA HAINE :: 11/01/2021

Su grupo de apoyo 'Adri et volem a casa' acaba de anunciar el archivo de la causa contra él y que el activista independentista regresa a casa

Finaliza el exilio de Adrià Carrasco, tras tres años fuera de su casa. Su grupo de apoyo 'Adri et volem a casa' acaba de anunciar el archivo de la causa contra él y que el activista independentista regresa a casa.

Tras la acusación de terrorismo fruto de la operación contra los CDR en 2018, la posterior huida de Adri cuando la Guardia Civil fue a detenerlo a su casa y tres años de exilio en Bélgica, Adri por fin puede volver a casa

[twitter:twitturl:<https://twitter.com/EtVolemACasa/status/1348570500793061381>]

Esta es la nota de prensa hecha pública por el Grupo de apoyo 'Adri et volem a casa!'

EL JUTJAT DE GRANOLLERS ARXIVA LA CAUSA CONTRA ADRIÀ CARRASCO, PER FALTA DE PROVES.

Després de 1006 dies d'exili, el Jutjat d'Instrucció número 3 de Granollers arxiva la causa, en considerar que no hi ha proves que acreditin la comissió de cap fet delictiu.

El Grup de Suport Adri et Volem a Casa ha comparegut en una roda de premsa aquest matí, davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, acompanyat de Núria Tarrés, mare d'Adrià Carrasco, i del mateix Adrià Carrasco, fins ara exiliat a Brussel·les, després que el passat 10 d'abril de 2018 la Guàrdia Civil l'intentés detenir sota l'acusació de sedició, rebel·lió i pertinença a organització terrorista.

La roda de premsa s'ha centrat en la denúncia del muntatge policial que han patit destacant que, després de més de 1.000 dies d'exili, ha acabat amb l'arxivament provisional del cas per part del Jutjat d'Instrucció de Granollers, al considerar que no hi ha proves que acreditin la comissió de cap fet delictiu.

Núria Tarrés, la mare d'Adrià Carrasco, en una intervenció molt emotiva, ha denunciat la injustícia viscuda, dient que *"No em digueu que ara s'ha fet justícia, no em parreu de justícia, no crec en aquesta justícia, una justícia a favor del fort i no de la veritat"*.

Dirigint-se a la maquinària d'Estat i als cossos policials que n'executen les ordres, els ha dit: *"si les vostres mares sabessin de debò el que feu, s'avergonyirien de vosaltres"*. També dirigint-se a ells, seguia *"feu molta por, perquè ara us sabem capaçs de tot. [...] Però la por ja no ens paralitza."*

I ha acabat agraint a tota la gent que ha estat al costat de la família, donant suport en tot

moment.

Tot seguit ha parlat Esther Santos, en nom del Grup de Suport Adri el Volem a Casa, que ha començat recordant que *“avui fa 1007 dies la Guàrdia Civil colpejava la porta de casa de l'Adri”, i que “podria haver estat la porta de qualsevol”*. Tot seguit ha informat que *“El jutjat de Granollers ha resolt el sobreseïment temporal del cas”*. En acabar, ha comunicat que *“A Esplugues, quan tot just ja entrevèiem l'arxivament del cas de l'Adri, la Policia Local s'ha tret de la màniga, un cop més, uns fets surrealistes i acusa dues companyes d'atemptat a l'autoritat per unes lesions inexistents”*.

Finalment, ha intervingut Adrià Carrasco, fins ara a l'exili. Ha volgut començar destacant que *“Deien que la Tamara i jo érem terroristes i hem acabat lliures de totes les acusacions [...] el seu únic objectiu era desmobilitzar la classe treballadora”*. També ha assenyalat que *“Justament va ser quan vam tocar la concessionària Abertis que l'Estat va respondre, demostrant que mana més la banca i l'IBEX que el propi Govern”*. Per acabar, ha recordat que *“de terrorisme, sí que n'hi ha: Qui t'acusa és qui l'imparteix” i que, MALGRAT TOT, SEGUIREM LLUITANT I SEGUIREM DESOBEINT”*.

Grup de Suport Adri et Volem a Casa.

A continuación, reproducimos las intervenciones hechas durante la rueda de prensa, por el Grupo de apoyo 'Adri et volem a casa', por Núria Tarrés, madre de Adrià Carrasco, y del propio Adrià Carrasco.

Intervención Grup de suport Adri et volem a casa!

Fa 1007 dies la Guàrdia Civil colpejava la porta de casa de l'Adri, amb l'amenaça de tirar-la a terra si no l'obrien immediatament. Portaven una ordre de detenció i registre del domicili, sota l'acusació de sedició, rebel·lió i pertinença a organització terrorista. I tot, per obrir barreres de peatges.

Fa 1007 dies, a Esplugues de Llobregat, centenars de veïnes despertàvem amb trucades insistents, enllaços a notícies i una pregunta recurrent: "esteu totes bé?". I es que va ser la porta de casa de l'Adrià Carrasco, però podria haver estat la porta de qualsevol.

L'Adri va tenir la sort, l'habilitat o l'oportunitat d'aconseguir escapolir-se i marxar a l'exili, a Brussel·les. Allà ha trobat refugi des que, el 10 d'abril del 2018, l'Audiència Nacional va decidir que podia defenestrar la vida de l'Adri i de la Tamara, a qualsevol preu.

8 mesos més tard, l'Audiència Nacional va retirar les gravíssimes acusacions inicials, rebaixant els càrrecs a desordres públics. Però el mal ja estava fet: l'ordre de cerca i captura seguia vigent i era evident que si l'Adri trepitjava territori espanyol s'exposava una presó provisional que, com està més que comprovat, en aquest Estat s'aplica sense massa miraments.

Ara, després de més de dos anys i mig rebotant el cas entre una desena d'instàncies

judicials, el jutjat de Granollers ha resolt el sobreseïment temporal del cas, al considerar que amb les proves aportades no quedava acreditat cap delictes.

És a dir; centenars de pàgines d'informes policials, atestats, informes d'intel·ligència, escoltes telefòniques, pàgines i pàgines de captures de pantalla de tweets. Un munt de palla per tapar la incompetència d'un Estat i els seus estaments judicials i policials que, entestats en atribuir actes violents a un moviment que mai ho ha estat, han estat capaços de treure's de la màniga muntatges policials dignes de pel·lícules de ciència ficció. I es que no han començat de zero. Aquest és el resultat d'anys de pràctica: Operació Dixan, Araña, Ice, Piñata, Pandora, Els nois del sucre, el Cas 23S i mil casos més.

També ens bull la sang al pensar que els nois d'Altsasu segueixen a la presó, el camarada Arenas, i les més de 300 preses polítiques que hi ha tancades a les presons d'arreu de l'Estat. Són víctimes de muntatges policials orquestrats des dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, també, dels Mossos d'Esquadra, a les ordres de la Generalitat.

Les Polícies Locals acaben d'arrodonir l'estampa amb una repressió, de baixa intensitat, que busca desgastar i esgotar els moviments socials cosint-los a multes i, també, amb acusacions més greus que enceten processos judicials per la via penal. A Esplugues, quan tot just ja entrevèiem l'arxivament del cas de l'Adri, la Policia Local s'ha tret de la màniga, un cop més, uns fets surrealistes i acusa dues companyes d'atemptat a l'autoritat per unes lesions inexistents. Dilluns vinent estan citades a declarar al jutjat d'Esplugues. Allà hi serem totes, i us convidem a que hi sigueu. Perquè hem après a fer compatibles les nostres lluites per un futur millor, aquelles que volen paraitzar, amb l'anar aturant els cops repressius que arriben com un degoteig arreu del territori. Som cabudes, determinades i resilients i, com més intenten reprimir-nos, més s'escampa la solidaritat.

Intervención de Núria Tarrés, madre de Adriá

El 10 d'abril del 2018, l'Adri, un noi de 25 anys, amb ideals, actiu i compromès, saltava pel balcó de casa, escapant-se de les urpes de la gran bèstia repressora.

Més de 1.000 dies després, entra per la porta, amb el cap ben alt, amb els ideals enfortits, actiu i comprés, format i amb l'experiència viscuda dins la motxilla.

Que bèstia tot plegat!!!

I sí, mil dies d'injustícia, de patiment, d'enyorança profunda, de plors, de perplexitat, d'insomni, de viure la vida de puntetes i pensar en una sola cosa...

Mil dies de ràbia, d'impotència, de no pensar en el futur, de por, d'incerteses...

Però també mil dies de solidaritat, d'abraçades, de suports, d'estima, de superació, d'aprenentatge, d'esperança, de conèixer gent increïble, d'enfortir-nos, de valentia, de saber a qui tens de debò, de gratitud profund... No tenim prou vida per agrair tot el que hem rebut.

Mil dies d'obrir els ulls, de rellegir la història, de saber qui som i el que volem, de compartir lluites i patiments, de sensibilització i compromís amb qui ho necessita.

I mil dies d'un orgull infinit, com a pares. De gratitud per posar-nos-ho tan fàcil, malgrat tot, de saber que te'n sortiràs, d'aprendre de tu, de valorar la teva serenitat i de saber aprofitar, fins i tot, aquesta merda que t'ha tocat viure i t'ha fet, encara, millor persona.

Mil dies de dignitat, de saber-nos amb la raó i de no claudicar, d'estar convençuts que no hi ha cap altre camí que seguir lluitant per millorar aquest món pervers, malgrat saber que som un petit David contra un poderós, gran i malvat Goliat.

I per tot això, no em digueu que ara s'ha fet justícia, no em parleu de justícia, no crec en aquesta justícia, una justícia a favor del fort i no de la veritat. Avui solament es posa fi a una aberració que mai hauria d'haver succeït, com tantes altres, que han estat, que hi són i que, malauradament, seguiran.....

Als que mouen els fils d'aquesta maquinària de terror, avui, amb el cap ben alt i la veu clara, us vull dir: Que l'estratègia d'inculcar la por moltes vegades no us funciona, al contrari, ens feu més forts i convençuts.

Us vull dir que tot el dolor que sembreu son llavors de futures generacions, no ressentides, sinó molt
mes compromeses i convençudes encara.

Us vull dir que les veritables víctimes sou vosaltres, atrapats en l'odi que us genera qui pensa diferent.

Us vull dir que qui vivim amb coherència amb els nostres ideals, sempre a favor de la dignitat humana i el respecte, som uns privilegiats.

Us vull dir que si les vostres mares sabessin de debò el que feu, s'avergonyirien de vosaltres i que si inculqueu als vostres fills i nets aquest odi i aquesta maldat, en el fons els esteu fent desgraciats.

Us vull dir que sou molt poderosos, ho teniu tot a favor... I si desplegueu tots els tentacles sobre
nosaltres, és perquè sabeu que tenim la força de la raó.

I per fi, us vull dir que sí, que feu molta por, perquè ara us sabem capaços de tot, capaços d'arruïnar la vida de qualsevol de manera gratuïta. Però la por ja no ens paralitza. Ens heu convertit en enemics d'una manera barroera. Nosaltres no pararem.

I, també tinc un altre missatge, aquest per als que no mouen directament els fils de la repressió injusta, però que l'observeu, la calleu, la justifiqueu i us quedeu ben arrupits a la vostra zona de confort. A vosaltres també us vull dir:

Quina incomoditat deveu sentir, quina manera de viure més falsa, quin egoisme, quin engany us esteu empassant...

Us vull dir que qui observa la injustícia i no li remou l'ànima, es que està mort per dintre.

Us vull dir que nosaltres hem viscut a la pròpia pell les esgarrapades de la bèstia ferotge i us asseguro que ningú n'està lliure de perill.

I per fi, us vull dir, que mirar cap a l'altre banda no serveix de res i que, de vegades, quan no et queda mes remei que girar el cap, ja és massa tard.

I no puc acabar sense dedicar unes sinceres paraules d'immens agraïment:

- En primer lloc a la família, a la nostra gran, extensa i unida família. Ens heu sostingut en tot moment. Papa, tete, des d'on sigueu, sempre heu estat amb nosaltres.
- Al Grup de Suport, com a peça clau en aquesta història. L'essència del "si ens toquen a una, ens toquen a totes". Sou molt grans.
- A la Tamara i la resta de represaliats amb qui hem compartit patiment, vivències i suports.
- Al Dan Ortínez per el seu meravellós documental "Dormir amb les sabates posades", que va copsar l'essència de la història i que ha estat clau per visibilitzar la injustícia.
- Als amics i coneguts que sempre ens heu fet sentir que no estem sols.
- Al poble d'Esplugues i a la seva meravellosa gent. Carrers pintats i domassos als balcons recordant que "a Esplugues no hi som totes" i que "Adri et volem a casa".
- A les defenses, Gonzalo Boye i a Christopher Marchant, per la vostra estratègia, saber fer i perseverança.
- A totes persones que en places i carrers dels pobles catalans ens heu escoltat, recolzat i heu col·laborat en tot moment.
- A la família de l'exili que ens ha ajudat i ens han fet sentir menys sols.
- A les diverses associacions i entitats que sempre ens han donat suport.

Gràcies a tots!!!

Intervención de Adriá Carrasco

Avui som aquí per denunciar que, un cop més, l'Estat es val de muntatges policials per defensar els seus propis interessos criminalitzant qualsevol forma de dissidència que pugui qüestionar o amenaçar el poder establert.

L'acusació inicial de terrorisme, rebel·lió i sedició de l'Audiència Nacional ha acabat en res. Això confirma que aquest és un muntatge policial més. Deien que la Tamara i jo érem terroristes i hem acabat lliures de totes les acusacions. Ells sabien des del principi que no hi havia cap element jurídic per acusar-nos de terrorisme i el seu únic objectiu era desmobilitzar la classe treballadora.

Aquesta acusació i tota la institució de justícia que la suporta s'ha utilitzat i se segueix usant com a arma trinxadora de lluites socials i polítiques, amb la complicitat necessària dels mitjans de comunicació del règim.

El braç armat de l'Estat - amb uns cossos policials, un sistema judicial i la connivència dels mitjans de comunicació al servei del capital - utilitza la repressió policial, judicial i econòmica com a eina dissuasòria cap a qualsevol que alci la veu. Els fets provats deixen de ser la base incriminatòria, el que importa és el relat i els mitjans de comunicació reproduïen a-críticament la versió oficial dels fets.

Vivim en un país que no es cansa de reivindicar-se com a garant de l'Estat de dret i la Constitució, però cada dia veiem com es vulneren drets fonamentals, com el dret a manifestació, la llibertat d'expressió o el dret a un habitatge digne. I, aquí, ningú sembla perdre el son perquè, cada dia, els rics són més rics i els pobres, més pobres. Justament va ser quan vam tocar la concessionària Abertis que l'Estat va respondre, demostrant que mana més la banca i l'IBEX que el propi Govern.

En aquest món occidental que es presenta com a bressol de la democràcia, a l'Estat espanyol encara som molt lluny de viure en democràcia. Seguirem lluitant i exigint unes demandes que considerem de mínims perquè tothom pugui gaudir d'unes vides que valguin la pena ser viscudes.

Començant per l'AMNISTIA TOTAL. Des de 1939 no hi ha hagut a l'Estat espanyol un sol dia sense presos polítics per combatre al feixisme i el terrorisme d'Estat, i lluitar pels nostres drets i llibertats democràtiques. Entenem que l'amnistia total implica molt més que l'alliberament dels presos.

Implica garantir el LLIURE RETORN DELS EXILIATS POLÍTICS Implica el DRET A L'AUTODETERMINACIÓ DELS POBLES.

Defensar els drets de totes NO ÉS DELICTE - Per això exigim L'ARXIVAMENT DE TOTS ELS PROCESSOS JUDICIALS OBERTS PER CAUSES POLÍTIQUES I SOCIALS.

També és imprescindible la DISSOLUCIÓ del Tribunal de Orden Público ara anomenat AUDIÈNCIA NACIONAL i de tots els cossos repressius de l'Estat, així com el TANCAMENT DELS CIE's, que no són més que camps de concentració per a qui l'únic delictes que ha comès és buscar una vida digna.

Cal derogar totes aquelles lleis repressives dissenyades per mantenir el poder a mans dels de sempre, començant per la LLEI "MORDASSA", la LLEI DE PARTITS, la LLEI ANTITERRORISTA, i la LLEI D'ESTRANGERIA, entre d'altres.

Cal ERRADICAR LA TORTURA I EL MALTRACTAMENT ALS DETINGUTS d'una vegada per totes.

Però, per aconseguir-ho, no podem deixar la seva erradicació en simples declaracions d'intencions: cal ACABAR AMB LA IMPUNITAT AMB LA QUE ACTUEN ELS COSSOS POLICIALS I DEPURAR RESPONSABILITATS EN ELS CASOS D'ABÚS. Quan un policia assassina, tortura o maltracta no se li aplica la mateixa llei. I és que qualsevol de nosaltres

pot acabar mort, com Íñigo Cabacas o Juan Andrés Benítez. Mutilat, com Ester Quintana, Roger Espanyol o totes les persones que han perdut un ull a causa de les bales de goma. O rebent un tracte degradant com el que pateixen cada dia els migrants segrestats als CIE's... I ningú assumeix cap responsabilitat, ni penal ni política.

I per acabar, creiem que cal treballar per una VERITABLE MEMÒRIA HISTÒRICA, ja que la Transició va ser una simple transacció dels poders fàctics. La llei d'Amnistia del 79 no va posar fi al règim feixista ni als seus crims, si no que els va legitimar i perpetuar.

Avui som aquí per denunciar que un cop més, l'únic terrorista és l'Estat capitalista. I que aquells que el confrontem duem a la nostra esquena tota la legitimitat política de les que defensen els drets fonamentals, com l'autodeterminació dels pobles, que és un dret i no un delictes.

I avui, més que mai, diem que "de terrorisme, sí que n'hi ha: Qui t'acusa és qui l'imparteix" i que, MALGRAT TOT, SEGUIREM LLUITANT I SEGUIREM DESOBEINT.

<https://ppcc.lahaine.org/archivan-el-caso-de-adria>